



Arrest

nr. 168 203 van 24 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat ENGELS loco advocaat M. LECOMPTE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Kazachstan, maar woonde in Grozny. U bent de vader van A.I. (O.V. 6.034.459), die reeds sinds 2007 in België is.

Op 4 december 2014 plegen rebellen een aanslag in Grozny. Daarbij is een familielid van u, K.B. (de zoon van de nicht van uw vrouw), betrokken. Als gevolg hiervan wordt het huis van de familie Baydulayev, in het dorp Yandi, in brand gestoken.

Op 14 december 2014 (uw vrouw is dan samen met uw jongste zoon As. in het ziekenhuis) vallen Kadyrovtsy uw huis binnen. Ze nemen u mee en zullen u ongeveer twee weken vasthouden.

Tijdens uw detentie wordt u hardhandig aangepakt. Volgens uw ondervragers heeft u de rebellen geholpen bij de aanslag: u bent immers familie van K.B. en u heeft in de jaren negentig gewerkt als vice-

bevelhebber van de presidentiële wacht van toenmalig president Dudayev. Aangezien uw oudste zoon Im. in 2000 al verdwenen was, en ook uw zoon A.I. in 2006 al was vastgehouden, besluit u in te gaan op de eis van uw ondervragers om met hen mee te werken en de rebellen te zoeken. U ondertekent blanco documenten. U wordt op 27 december 2014 vrijgelaten in de buurt van uw huis. U krijgt een gsm mee, waarop men u binnen de week zal bellen om verdere afspraken te maken. Na uw vrijlating gooit u de gsm echter meteen weg en gaat naar uw vriend Y..

Uiteindelijk verlaat u Tsjetsjenië op 27 december 2014. Uw vriend Y. brengt u met zijn auto meteen naar zijn moeder in Nazran (Ingoesjetië) waar u ondergedoken blijft tot 3 februari 2015. Op die dag stapt u in de laadruimte van een vrachtwagen die u clandestien helemaal tot België brengt. U weet niet doorheen welke landen de vrachtwagen rijdt. Op 7 februari 2015 komt u in België aan en op 10 februari 2015 dient u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw geboorteakte, uw origineel pensioenboekje, een origineel erkenningsattest als slachtoffer van de repressie onder Stalin en een originele enveloppe met daarin een brief van de vrouw van Dzhokhar Dudayev en haar Zweeds reisdocument.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit uw land bent vertrokken omdat u door de autoriteiten van uw land werd meegenomen en onder druk gezet om met hen mee te werken in hun strijd tegen de rebellen naar aanleiding van de aanslag van 4 december 2014 in Grozny waarbij uw familielid K.B. betrokken zou zijn. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

U beweert dat de reden waarom u eind 2014 door de autoriteiten meegenomen werd, bestaat uit uw familieband met K.B. (die volgens de autoriteiten deel uitmaakte van de rebellen en die u zou hebben geholpen bij de aanslag in Grozny). Naar eigen zeggen is de moeder van K.B. (M.B.) de nicht van uw vrouw K.I.: de vader van uw vrouw en de moeder van M.B. zouden broer en zus zijn (CGVS p. 7 & p. 10). Van deze beweerde familieband tussen u en K.B. legt u echter niet het minste tastbare bewijs voor. Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land omwille van zijn (verre) familieband met een persoon die volgens deze autoriteiten tot de rebellen behoort, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij er alles aan doet om deze verwantschap te staven aan de hand van bewijskrachtige stukken.

In deze context valt ook het volgende op. U verklaart dat K.B.s gezin soms bij jullie op bezoek kwam toen hij zelf nog klein was. Later vernam u dat hij ergens in 2002 of 2005 vermist raakte. U voegt eraan toe dat u niet weet of K.B. effectief bij de rebellen betrokken was of niet, en opvallend genoeg heeft u op geen enkele manier proberen na te gaan of K.B. echt iets te maken had met rebellen of niet (CGVS p. 12). Als men u daadwerkelijk meegenomen had omwille van K.B. en u hem al van kleinsaf kende, kan toch verwacht worden dat u moeite doet om meer over de eventuele betrokkenheid van deze persoon bij de rebellen en/of de aanslag te weten te komen, zeker als hij een familielid van u zou zijn. U zegt dat u dat niet gedaan heeft omdat u niemand meer gezien heeft nadat u was vrijgelaten (CGVS p. 12). Het CGVS merkt op dat dit er niemand van hoeft te weerhouden om zich na de feiten te informeren over de kern van zijn problemen, bijvoorbeeld via uw vriend Y. die u naar eigen zeggen geholpen had na uw vrijlating of via uw zoon A.I. in België die blijkbaar vanuit dit land wel nog aan informatie geraakt in Tsjetsjenië (CGVS p. 13).

Nog in deze context dient erop gewezen te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat dichte familieleden van rebellen (zoals broers of vaders) problemen kunnen kennen met de autoriteiten, maar ook dat het maar zeer uitzonderlijk is dat verre familieleden (zoals bijvoorbeeld neven) gevisieerd worden. Hiermee rekening houdend, is het weinig plausibel dat de autoriteiten u dus zouden meegenomen hebben

omwille van K.B., de zoon van een nicht van uw vrouw – dus aangetrouwde familie – die u al ruim tien jaar niet meer gezien of gehoord had en waarvan u naar eigen zeggen niet eens wist dat hij bij de rebellen was (zie boven).

Verder verklaart u dat u op 6 of 7 december 2014 naar het dorp Yandi ging omdat u gehoord had dat het huis van M.B. in brand was gestoken. Daar aangekomen zag u dat er drie huizen in brand stonden, waaronder dat van N.B. en M.B. (de ouders van K.B.) en van de broer van N.B. (u weet niet echt hoe deze man heet, u denkt Ab.). Van wie het derde huis was dat in brand stond, weet u niet. Volgens uw verklaringen is N.B. evenwel al lang geleden naar Rusland of naar het buitenland vertrokken met één van zijn zonen. Of het gezin van de broer van N.B. ook iets met rebellen te maken had, weet u niet te zeggen.

Ten slotte weet u niet of er nog andere personen afkomstig uit Yandi (zoals K.B.) betrokken waren bij de aanslag in Grozny (CGVS p. 10-12). Welnu, gelet op uw verklaringen dat uw vermeende familieband met K.B. rechtstreeks verband houdt met uw detentie, dat de autoriteiten zeiden dat K.B. bij de aanslag in Grozny betrokken was en u hem daarbij geholpen zou hebben en dat u zelf naar Yandi was geweest toen het huis van uw familieleden in brand was gestoken in het kader van deze aanslag, is het bijzonder opvallend dat u over deze opgesomde elementen verklaringen aflegt die afwijken van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Daaruit blijkt immers dat er in Yandi minstens vier huizen in brand werden gestoken naar aanleiding van de aanslag in Grozny, nl. dat van N.B. (vader van K.B.), S.B. (vader van B.B.), M.S. (moeder van S.S.) en Z.T. (moeder van A.T.). Hun naaste familieleden zouden immers betrokken zijn bij de aanslag in Grozny. Uit de informatie blijkt ook dat het afgebrande huis van S.B. onbewoond was en dat S.B. zelf in Duitsland verblijft. Aangezien u verklaarde naar Yandi geweest te zijn waar u getuige was van de brandende huizen en u familie zou zijn van een rebel afkomstig uit Yandi, is het opmerkelijk en maar weinig overtuigend dat u afwijkende verklaringen aflegt en weinig afweet van de getroffen families in Yandi naar aanleiding van de aanslag in Grozny.

Daarnaast verklaart u ook dat men u tijdens uw detentie beschuldigde van een brand in het kantoor van een mensenrechtenorganisatie en dat men u na uw vrijlating op 27 december 2014 een week later opnieuw zou contacteren omdat men van u verlangde dat u informatie over de verblijfplaatsen van K.B. bij de rebellen zou zoeken (u ging echter meteen weg uit Tsjetsjenië naar Ingoesjetië waar u nog bleef tot begin februari 2015). Als u daarom gevraagd wordt of de autoriteiten na uw vertrek nog stappen ondernomen hebben tegen u als gevolg hiervan, of dat er enige rechtszaak of procedure tegen u gestart is in deze context, verklaart u dat niet te weten en ook niet geprobeerd te hebben om daar meer over te weten te komen (CGVS p. 12-13). Van iemand die valselijk beschuldigd wordt van betrokkenheid bij de grootste aanslag in de recentste geschiedenis van Tsjetsjenië, kan toch verwacht worden dat hij pogingen onderneemt om meer te weten te komen over de afloop van zijn problemen of over de stand van zaken aangaande zijn situatie, bijvoorbeeld via zijn vriend bij wiens moeder hij nog ruim een maand verbleef of via zijn zoon die blijkbaar vanuit België nog aan informatie geraakt in Tsjetsjenië (zie boven). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen en aldus weinig interesse aan de dag blijkt te leggen voor het verdere verloop van uw problemen, draagt andermaal weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid tevens ondermijnd wordt door de vaststelling dat de door u beschreven reisroute evenmin aannemelijk voorkomt. Zo verklaart u dat u op 3 februari 2015 in Nazran in de laadruimte van een vrachtwagen stapte om zo, clandestien, gedurende vier dagen naar België te rijden. Wat uw vriend Y. gedaan heeft om deze illegale reis te regelen of hoe hij aan de vrachtwagenschauffeur geraakt was die u zou meenemen, weet u niet. U had aan de chauffeur uw intern Russische paspoort afgegeven, maar waarom hij dat nodig had, kan u niet zeggen – u zou ook vergeten zijn het terug te vragen. U weet ook niet doorheen welke landen u gereden heeft en kan geen enkele naam opnoemen van een plaats, dorp of stad die u onderweg gepasseerd zou zijn. U verklaart ook onderweg niets gemerkt te hebben van een douane of grensovergang (de vrachtwagen stopte wel en u hoorde stemmen maar waar of wat dat was, weet u niet) (CGVS p. 5 & p. 6-7). Dergelijke onwetendheid aangaande de modaliteiten van uw reis is maar weinig aannemelijk; aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het maar weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject, de organisatie en andere modaliteiten van uw reis. Bovendien, los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens uw reis van de Russische Federatie naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van de Europese Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Ook worden personen-

en vrachtwagens onderworpen aan controles met verschillende technologieën, op zoek naar smokkelwaar en verstekelingen. Dat u tout court zelfs géén controles opgemerkt zou hebben, is zodoende niet verenigbaar met de informatie waarvan bijlage. En zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden, niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken met u gemaakt zouden zijn om de nodige voorzorgen te nemen. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst, zoals gezegd, een bijkomende kanttekening bij uw algehele geloofwaardigheid en doet vermoeden dat u een legale reisweg aan de hand van de daartoe benodigde reisdocumenten verzwijgt – dit in tegenstelling met uw verklaringen dat u nooit een internationaal paspoort heeft gehad en dat u uw intern paspoort aan de chauffeur had afgegeven en vergat het terug te vragen (CGVS p. 5-6). Hierdoor ontstaat het sterke vermoeden dat u bepaalde reis- en identiteitsdocumenten (zoals bijvoorbeeld een internationaal paspoort) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw geboorteakte, uw pensioenboekje en de documenten in verband met de erkenning als slachtoffer van de repressie onder Stalin bevatten louter identiteitsgegevens, en hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas. In haar brief beschrijft de vrouw van Dzhokhar Dudayev wie u bent, waar u vandaan komt, dat u zich in de jaren 90 heeft ingezet voor de garde van president Dudayev en de Tsjetsjeense oorlog en dat uw zoon Im. in 2000 verdween en uw andere zoon A.I. Rusland is ontvlucht naar België. Wat deze vrouw beschrijft bevat evenwel geen informatie over de concrete feiten die u inroept die tot uw vertrek uit uw land in februari 2015 hebben geleid. In deze context gaf u overigens zelf aan dat de moeilijkheden die u in uw land doorheen de jaren kende wegens uw activiteiten voor Dudayev geen reden waren om Tsjetsjenië te verlaten, maar dat u besloot om weg te gaan pas nadat u eind 2014 in verband werd gebracht met K.B. en de aanslag in Grozny (CGVS p. 10) – aan deze aanleiding voor uw vertrek werd echter geen geloof gehecht zoals omstandig werd aangetoond in deze beslissing (zie boven).

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat er in hoofdte van uw zoon A.I. (O.V. 6.034.459), door het Commissariaat-generaal op 22 mei 2007 werd overgegaan tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing heeft echter geen invloed op de uwe; iedere asielaanvraag wordt immers op individuele merites beoordeeld en de ondertussen gewijzigde situatie in Tsjetsjenië (2007 vs. 2015) heeft het Commissariaat-generaal genoopt tot een andere aanpak in de appreciatie van de asielaanvragen uit deze regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Stamboom” en “Schrijven moeder K.B. (met ID)”. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met “oproepingen om zich aan te bieden bij de recherche afdeling (afdeling onderzoek)”, “bijkomende identiteitsdocumenten die aantonen dat er een

familieband is” en “informatie die duidelijk maakt dat de wetteloosheid in zijn land dermate is dat hij geen enkele kans heeft op een eerlijke procesvoering”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 november 2015 aangaande de vluchtelingenstatus een schending aan van *“HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag”*, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de bestreden beslissing uiteenzet dat de situatie in Tsjetsjenië veranderd is en dat een individuele beoordeling noodzakelijk is, stelt verzoeker dat hij *“omwille van persoonlijke redenen eigen aan ZIJN persoon en vrees voor ZIJN leven en integriteit het land diende te ontvluchten”*, terwijl de commissaris-generaal *“zich in eerste instantie NIET (focust) naar de problemen van verzoeker, maar naar de algemene situatie, daar deze echter bij de analyse slechts in tweede orde zou mogen meegerekend worden”*. Hij meent dat *“de algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst kan echter wel een bepalende rol hebben gespeeld bij de beoordeling door de verzoekende partij of en waarom hij zijn land diende te ontvluchten”*. In zijn geval stelt hij dat hij *“heeft te lijden van de veralgemening van de problemen door de macht van de clan Kadirov”*. Hij stelt: *“Door de ernst van de initiële aanslag (zo ook opgenomen in de verslagen van CEDOCA) hebbend e verschillende ordediensten (waarschijnlijk) zo snel mogelijk trachten de zaak op te lossen en hebben dit gedaan door alle mogelijke linken en contacten met één van de vermoedelijke daders te volgen en deze dermate te bedreigen, intimideren dat ook verzoeker er persoonlijk slachtoffer van geworden is.”*. Volgens verzoeker is *“het loutere feit dat er een bloedband is met één van de mogelijke daders, voor de Kadirov's genoeg om verzoeker als mogelijke informatiebron te bedreigen of in te schakelen in hun pogingen de dader te vinden”*. Verzoeker hekelt dat de bestreden beslissing geen rekening hield *“met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong”*. Verder verwijst verzoeker naar *“het verslag van SEDOCA van 22 juni 2015”* waaruit volgens hem blijkt *“dat er nog steeds ernstige gerichte problemen zijn met of door aanhangers van de Kadirofs”* en *“dat er dus voldoende bronnen en verwijzingen zijn waaruit blijkt dat de feiten zoals verzoeker ze heeft meegemaakt ook effectief gebeuren!”*.

Volgens verzoeker is het *“uiteraard moeilijk om zonder meer bewijzen van bloedband voor te leggen als men het land verlaten heeft”*. Hij wijst erop dat hij *“echter al het mogelijke”* deed en benadrukt dat hij een stamboom heeft opgemaakt en aan zijn verzoekschrift een schrijven met ID van de moeder van K.B. toevoegt. Hij meent dat hij *“alle informatie heeft gegeven”* en *“duidelijk heeft gemaakt hoe de familieband is”*.

Verzoeker voert aan dat het spreken over rebellen om veiligheidsredenen *“een volkomen taboe in Tsjetsjenië”* is. Hij stelt: *“Er bestaan geen lidkaarten of ledenlijsten. Als iemand verbonden is aan rebellen, dan tracht men dit op alle manieren geheim te houden. De gevolgen voor familie en kennissen is dermate groot dat er niet ‘gepraat’ kan worden over deze zaken. Het is dan ook vaak beter om NIETS te vragen en Niets te weten over deze elementen.”* Verzoeker legt uit dat hij *“uiteraard”* niet *“onmiddellijk NA opgepakt en mishandeld te zijn geworden”* heeft getracht *“om contact te nemen en te achterhalen of K.B. wel of niet Rebel was”*, omdat dit hem zou blootstellen *“aan nog grotere problemen”*. Hij verwijst naar het CEDOCA-rapport van 22 juni 2015 en meent dat de commissaris-generaal *“duidelijk geen rekening wenst te houden met de realiteit ter plaatse”*.

Waar in het CEDOCA-rapport van 22 juni 2015 wordt vermeld dat het uitzonderlijk is dat verre familieleden problemen ondervinden, wijst verzoeker erop dat *“de aanval waarvan sprake één van de zwaarste was in de laatste jaren en dus op zich reeds als uitzonderlijk kan beschouwd worden”*. Door het uitzonderlijk karakter van de aanslag en de algemene aandacht van de familie Kadyrov, werd volgens verzoeker *“de druk op alle veiligheidsdiensten groot om SNEL de daders te vinden”* waardoor *“het uitzonderlijke aanwezig is, hetgeen ook blijkt uit de problemen die verzoeker als verre familie heeft gehad!”*.

Dat verzoeker *“als oude man niet exact weet van wie alle huizen zijn”*, is volgens hem *“niet uitzonderlijke”*. Hij benadrukt dat wat hij wél wist overeen komt met de informatie van het

Commissariaat-generaal. Hij stelt: *“Dat het CGVS meer informatie heeft dan verzoeker blijkt uit het dossier. Dit wil echter niet zeggen dat de informatie van verzoeker zelf foutief is!”*. Verder meent verzoeker dat het niet verwacht kan worden *“dat men zelf de waarheidsvinding gaat doen”* gelet op de algemene situatie in het land van oorsprong, daar *“het ondernemen van stappen tegen de overheid, zou er net aanleiding toe kunnen zijn dat de andere familieleden problemen zouden ondervinden, hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan of mag zijn”*.

Wat zijn reisweg betreft, voert verzoeker aan dat hij zich verstoep heeft, een oude man is en niet de reflexen heeft gehad *“te vragen hoe en waarom bepaalde dingen nodig waren toen hij naar België kwam”*. Verzoeker ontkent niet dat er controles zijn, maar wijst op *“de huidige asielcrisis waar ettelijke honderdduizenden asielzoekers Europa overspoelen”*: *“Deze hebben niet allemaal grenscontroles ondergaan.... Dit blijkt ook uit de thans tijdelijke sluitingen van grenzen en het onder druk zetten van de Schengen akkoorden.”*.

2.2. Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van *“HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING”*.

Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal *“geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd (heeft) van de regio van waar verzoeker afkomstig van is en beperkt zich tot een algemene betwisting over de afkomstregio van verzoeker”*. Hij stelt tevens: *“Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Alle informatie in het administratief dossier is echter reeds vrij oud en dus niet langer representatief voor de situatie ter plaatse.”*.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing *“te herzien of te hervormen”* en zijn vluchtelingenstatus te kennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

2.6. De Raad is, op basis van deze informatie, van oordeel dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat hij *"nooit louter omwille van zijn origine gevraagd (heeft) om erkend te worden, wel in tegendeel"*, maar dat hij *"omwille van persoonlijke redenen eigen aan ZIJN persoon en vrees voor ZIJN leven en integriteit"* zijn land ontvlucht is.

2.7. Verzoeker kan zijn vrees omwille van zijn beweerd familieband met K.B. niet aannemelijk maken nu hij enerzijds geen bewijs voorlegt van zijn beweerd familieband met K.B. en anderzijds het causaal verband tussen vervolging en een verre familieband niet aantoon.

Van een asielzoeker met een gegronde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van zijn land omwille van zijn (verre) familieband met een persoon die volgens deze autoriteiten tot de rebellen behoort, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij er alles aan doet om deze verwantschap te staven aan de hand van bewijskrachtige stukken. De zelf opgestelde *"Stamboom"*, bij het verzoekschrift gevoegd en ter zitting neergelegd, is slechts een herhaling van zijn ongestaafde beweringen, maar vormt geen objectief bewijs hiervan. Het *"Schrijven moeder K.B. (met ID)"*, bij het verzoekschrift gevoegd en ter zitting neergelegd, wordt bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts ook indien geloof zou worden gehecht aan verzoeker familieband met K.B., *quod non in casu*, dan nog blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat dichte familieleden van rebellen (zoals broers of vaders) problemen kunnen kennen met de autoriteiten, maar dat het zeer uitzonderlijk is dat verre familieleden (zoals bijvoorbeeld neven) gevisieerd worden. Het is dan ook niet aannemelijk dat de autoriteiten verzoeker dermate zouden vervolgen omwille van K.B., de zoon van een nicht van zijn vrouw en aldus aangetrouwde familie, die hij bovendien al ruim tien jaar niet meer gezien of gehoord had.

2.8. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat *"de aanval waarvan sprake één van de zwaarste was in de laatste jaren en dus op zich reeds als uitzonderlijk kan beschouwd worden"* en dat hierdoor *"de druk op alle veiligheidsdiensten groot om SNEL de daders te vinden"* waardoor *"het uitzonderlijke aanwezig is, hetgeen ook blijkt uit de problemen die verzoeker als verre familie heeft gehad!"*, merkt de Raad op dat verzoekers relaas over (de omstandigheden en de gevolgen van) deze aanval gekenmerkt wordt door vage verklaringen, onwetendheden en een gebrek aan interesse, wat bevestigt dat verzoeker in werkelijkheid geen problemen kende omwille van K.B..

2.9. Zo geeft verzoeker toe niet eens te weten of K.B. effectief bij de rebellen betrokken was of niet, terwijl dit nochtans dé oorzaak van verzoekers problemen zou zijn. Hij stelt dat hij dit op geen enkele manier heeft proberen na te gaan (gehoor, p. 12), hoewel uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vriend Y. hem na zijn vrijlating hielp, verzoeker een maand bij diens moeder verbleef én verzoekers eigen zoon A.I. in België blijkbaar wel nog aan informatie geraakt in Tsjetsjenië (gehoor, p. 13). Verzoeker blijkt tevens onwetend over de huizen die in brand werden gestoken naar aanleiding van de aanslag waarbij K.B. betrokken zou zijn geweest, hoewel hij die dag beweerdelijk zelf naar het dorp Yandi ging en de huizen zag branden. Zo wist hij niet hoe de broer van N.B., wiens huis ook in brand stond, heette, noch of het gezin van de broer van N.B. ook iets met rebellen te maken had, noch van wie het derde huis was dat in brand stond, noch of er nog andere personen afkomstig uit Yandi betrokken waren bij de aanslag in Grozny (gehoor, p. 10-12). Waar verzoeker verklaarde dat de ordediensten hem tijdens zijn detentie beschuldigden van een brand in het kantoor van een mensenrechtenorganisatie en dat men hem na zijn vrijlating op 27 december 2014 een week later opnieuw zou contacteren voor informatie over de

verblijfplaatsen van K.B., blijkt dan weer dat verzoeker geenszins kon aangeven of de autoriteiten na zijn vertrek nog stappen ondernomen hebben tegen hem als gevolg hiervan, noch dat er enige rechtszaak of procedure tegen hem gestart is in deze context. Hij gaf zelfs toe dat hij niet geprobeerd heeft om zich hierover enigszins te informeren (gehoor, p. 12-13), bijvoorbeeld via zijn vriend Y. bij wiens moeder hij nog ruim een maand verbleef of via zijn zoon die vanuit België nog aan informatie geraakt in Tsjetsjenië.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker *“als oude man niet exact weet van wie alle huizen zijn”*, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Gezien verzoekers leeftijd is hij bezwaarlijk een *“oude man”* en is hij in staat zijn land te verlaten, te reizen en voorts meent hij dat hij zich in een ander land te vestigen. Een dergelijk profiel kan geen verschoning voor zijn onwetendheid of desinteresse zijn. Aldus kan een dergelijke onwetendheid slechts de betrokkenheid van verzoeker bij de feiten ondergraven wat de Russische autoriteiten – in zoverre verzoeker al zou zijn opgepakt geweest, *quod non* – slechts tot dezelfde conclusies konden doen besluiten inzake verzoekers betrokkenheid.

2.11. De Raad ziet evenmin in hoe het informeren over K.B., bij bijvoorbeeld zijn vriend Y. of via zijn zoon vanuit België, hem zou blootstellen *“aan nog grotere problemen”*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Het inwinnen van informatie over de evolutie van zijn problemen of over de eventuele acties van de ordediensten jegens hem is niet *“zelf de waarheidsvinding doen”*, zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, en houdt evenmin *“het ondernemen van stappen tegen de overheid”* in. Verzoeker is er immers toe gehouden aan te tonen dat zijn beweringen actueel zijn en de Raad dient de asielaanvraag *‘ex nunc’* te beoordelen. Van een asielzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen. Verzoekers onwetendheid en zijn nalatig handelen om zich te informeren wijzen kunnen dan slechts een gebrek aan interesse en betrokkenheid aantonen, te meer hij hiervoor geen geldige redenen kan aanvoeren.

2.12. Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker beweerde reisweg. Verzoeker verklaarde dat hij op 3 februari 2015 in Nazran in de laadruimte van een vrachtwagen stapte om zo, clandestien, gedurende vier dagen naar België te rijden. Hij kon niet aangeven wat zijn vriend Y. gedaan heeft om deze illegale reis te regelen, noch hoe hij aan de vrachtwagenchauffeur geraakt was, noch doorheen welke landen hij gereden heeft, noch welke plaatsen, dorpen of steden hij onderweg gepasseerd zou zijn. Hij stelde dat hij onderweg niets merkte van een douane of grensovergang (gehoor, p. 5-7). Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat hij zich verstoppt heeft, een oude man is en niet de reflexen heeft gehad *“te vragen hoe en waarom bepaalde dingen nodig waren toen hij naar België kwam”* en er gewezen wordt op *“de huidige asielcrisis waar ettelijke honderdduizenden asielzoekers Europa overspoelen”*, benadrukt de Raad dat van verzoeker wel degelijk verwacht kan worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet minstens het traject, de praktische afspraken en de organisatie van zijn reis kan toelichten. Dit klemmt te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over de identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Verzoekers onaannemelijke verklaringen over zijn reisweg ondermijnen dan ook op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden reis naar België. De bestreden beslissing stelt dat hierdoor tevens het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn reisdocumenten - hij verklaarde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en zijn binnenlands paspoort nooit te hebben teruggekregen van de chauffeur (gehoor, p. 5-6) - achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door hem verkregen visum voor zijn reis, het ogenblik en de wijze van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, verborgen te houden. Verzoeker kan dit niet weerleggen.

2.13. De ter terechtzitting voorgelegde *“oproepingen om zich aan te bieden bij de recherche afdeling (afdeling onderzoek)”* zijn enkel vergezeld van een vrije handgeschreven vertaling, waaruit blijkt dat verzoeker zich op 16 februari 2015 diende aan te melden *“op de recherche-afdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Tsjetsjenië”* en dat hij op 18 februari 2015 diende te verschijnen bij

"Hoofdafdeling van het Russische ministerie van Binnenlandse Zaken in de noordelijke Kaukasus Federal District 2^{de} operationele - onderzoekende deel". Het kan verbazen dat verzoeker thans deze documenten neerlegt, hoewel hij tijdens zijn gehoor op 29 september 2015 geen melding maakte van enige oproepingen, hij geen informatie bleek te hebben over de evolutie van zijn problemen (zie boven) en hij stelde geen contact te (kunnen) hebben met zijn thuisland. Ook het verzoekschrift, opgesteld op 12 november 2015, vermeldt deze oproepingen niet. Hoe dan ook dienen stukken, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, wat gelet op het voorgaande niet het geval is.

2.14. De ter terechtzitting neergelegde *"informatie die duidelijk maakt dat de wetteloosheid in zijn land dermate is dat hij geen enkele kans heeft op een eerlijke procesvoering"* betreft het artikel *"Journalists and activists beaten and bus torched on Chechnya tour"* van 10 maart 2016 uit *"The Guardian"*, het artikel *"The burning of the office of the Joint Mobile Group in Grozny after threats and an attempted attack on human rights defenders working in Chechnya"* van 13 december 2014 van *"Frontline Defenders"* en het artikel *"Office of Russian Anti-Torture NGO Attacked in Chechen Capital"* van 3 juni 2015 van *"The Moscow Times"*. Vooreerst kan aan verzoekers verklaringen geen geloof worden gehecht en aldus evenmin aan de beweerdelijke gevolgen ervan. Voorts heeft een verwijzing naar dergelijke informatie, die bepaalde incidenten in Tsjetsjenië beschrijft geenszins betrekking op verzoeker zelf en volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.15. Gelet op het voorgaande blijkt dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, wel degelijk rekening werd gehouden met de algemene situatie in Tsjetsjenië én dat verzoekers asielaanvraag individueel beoordeeld werd. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift niet op welke wijze de bestreden beslissing geen rekening hield *"met de context waarbinnen verzoeker opgroeide en met de algemene kennis van verzoeker, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong"*, noch op welke manier deze elementen *in concreto* afbreuk zouden doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van *"COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie"* van 22 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere stelling in het verzoekschrift dat *“Het CGVS moet zich hiervoor baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Alle informatie in het administratief dossier is echter reeds vrij oud en dus niet langer representatief voor de situatie ter plaatse.”* toont niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende (desgevallend actuelere) informatie voor te leggen. Verzoeker is nochtans vrij met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is. De ter terechtzitting neergelegde *“informatie die duidelijk maakt dat de wetteloosheid in zijn land dermate is dat hij geen enkele kans heeft op een eerlijke procesvoering”* - het artikel *“Journalists and activists beaten and bus torched on Chechnya tour”* van 10 maart 2016 uit *“The Guardian”*, het artikel *“The burning of the office of the Joint Mobile Group in Grozny after threats and an attempted attack on human rights defenders working in Chechnya”* van 13 december 2014 van *“Frontline Defenders”* en het artikel *“Office of Russian Anti-Torture NGO Attacked in Chechen Capital”* van 3 juni 2015 van *“The Moscow Times”* - tonen evenmin aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, aan de gang is.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK